

Cnota - zapomniane słowo. Przedstawiam w tej sekcji przemyślenia o cnotach

1. Cnota oznacza dobrą cechę charakteru. Jest to "przestrzeganie zasad obowiązującej etyki; zespół dodatnich cech moralnych; prawość, szlachetność, zacność" (Słownik języka polskiego PWN).

2. Dla Platona **cnota była harmonią, zdrowiem, pięknem, siłą duszy, zaprzeczeniem i przeciwieństwem wady.** Była wewnętrznym stanem, który znajduje wyraz w słusznym czynach i czyni je chwalebny lub dobrymi. Czyn słuszny zaś - działaniem, które podtrzymuje lub rozwija ten stan.

3. **"Wszystko, co jest prawdziwe, co godne, co sprawiedliwe, co czyste, co miłe, co zasługuje na uznanie: jeśli jest jakąś cnotą i czynem chwalebny – to miejcie na myśli!"** (Flp 4, 8).

4. Zasady moralne nie dotyczą tylko działań wielkiej wagi, dotyczą także małych, drobnych, codziennych spraw.

5. Zwyczajne życie wymaga codziennego wykonywania wielu czynności nad którymi się nie zastanawiamy. Wykonujemy je mechanicznie, z przyzwyczajeniem, nawykowo.

6. Nasze życie osobiste, szkolne, rodzinne, zachowanie wśród ludzi wymaga wielu małych nawyków postępowania. Mówimy o kształtowaniu dobrych manier, o dobrym wychowaniu.

7. Nawyki czynią z nas ludzi, jakimi jesteśmy. Są one ukształtowane przez wiele lat, przez wielokrotne dokonywanie tych samych czynności np. mycie zębów rano.

8. **Decyzje, które nie są głęboko w nas zakorzenione, nieuchronnie żyją krótko.**

Postanowienie poprawy bez ćwiczenia się w dobrych nawykach zostaje mrzonką i nic nie zmienia w naszym życiu.

9. Moralność polega na czynieniu dobra i chodzi o to by dobro przychodziło nam łatwo i szybko. Byśmy nie musieli za każdym razem zastanawiać się czy coś jest drobne czy złe.

10. Większość naszych działań ma wpływ na nas. To, co robimy, oddziałuje na nas: jeśli wykonane jest dobrze, zmienia nas na lepsze.

11. DZIAŁANIA MORALNE ZASADZAJĄ SIĘ NA ĆWICZENIU. Należy ćwiczyć cnoty czyli sprawności w czynieniu dobra!

12. STAJEMY SIĘ TACY, JAKIE SĄ NASZE CZYNY!

13. NIE WYSTARCZY TYLKO PROPONOWAĆ ZASADY, ALE ĆWICZYĆ CNOTY!

14. Ze względu na Boga mamy nieustannie się rozwijać, stawać się ludźmi bardziej dojrzałymi, mamy upodabniać się do Chrystusa.

15. Rozwijanie cnót pomaga nam przewycięzać nasze słabości i złe skłonności, rozwijać nasze mocne strony!

16. Cnoty wszczepia w nas Bóg, aby umożliwiły nam wykonywanie dobrych uczynków.

17. Cnoty nabywa się przez powtarzanie tych samych czynności, co nam daje łatwość wykonywania podobnych czynności szybko i chętnie.

18. Łatwość do życia moralnie dobrego wynika z powtarzania tych samych czynności (np. codzienna modlitwa, kultura słowa, zasady zachowania, sposób traktowania ludzi).

19. Cnota jest nawykową i trwałą dyspozycją do czynienia dobra. Osoba cnotliwa wszystkimi swymi siłami dąży do dobra, zabiega o nie i wybiera je w konkretnych działaniach.

20. Ćwiczenie charakteru to rozwój cnót, sprawności do stałego, łatwego czynienia dobra.

21. Podział cnót:

a) ludzkie – zmierzają do dobra i kierują naszym postępowaniem zgodnie z rozumem i wolą,

b) nadprzyrodzone – wprost zmieniają do Boga.

22. Bóg sprawia w nas wzrost cnoty, gdy przyjmujemy sakramenty, wykonujemy dobre uczynki, oddajemy się modlitwie.

23. Cnoty kształtują charakter i ułatwiają czynienia dobra.

24. Cnoty nabywa się przez wychowanie, świadome czyny, wytrwale podejmowane wysiłki.

25. Cnotę można utracić przez ciągle powtarzanie grzechów. Z życia cnotliwego przez grzechy wchodzimy w życie niemoralne, nieuporządkowane.

26. Cztery cnoty odgrywają kluczową rolę i dlatego nazywa się je cnotami "kardynalnymi"; wszystkie inne grupują się wokół nich. Są nimi: **roztropność, sprawiedliwość, męstwo i umiarkowanie**

27. Cnoty ludzkie są zakorzenione w cnotach teologalnych, które uzdalniają władze człowieka do uczestnictwa w naturze Bożej (Por. 2 P 1, 4). Cnoty teologalne bowiem odnoszą się bezpośrednio do Boga. Uzdalniają one chrześcijan do życia w jedności z Trójcą Świętą.

28. Cnoty teologalne kształtują, pobudzają i charakteryzują działanie moralne chrześcijanina. Kształtują one i ożywiają wszystkie cnoty moralne. Są wszczepione przez Boga w dusze wiernych, by uzdolnić ich do działania jako dzieci Boże i do zasługiwania na życie wieczne. Stanowią one rękojmię obecności i działania Ducha Świętego we władzach człowieka. Są trzy cnoty teologalne: wiara, nadzieja i miłość (Por. 1 Kor 13, 13).